

Vinko Beličič

Polnoč

❶ budnost utrudljiva zimske polnoči!
Nobena zvezda srcu ne smehlja se,
ne mami ga noben privid.

Pod mano tuje velemesto spi,
pogreznjeno v minljive čase.
Vihar čez tisočeri drobni svit
snežinke nosi in ihti.

Kako sem zapuščen in sam... in sam!
Ko v jutro hodim iz večera,
prevzema me predsmrtni mir,
na vseh straneh se pot zapira.

Stopim kdaj vate, beli San Michele?
Te li načnem, življenja sladki vir?
In te izrujem, pelin polnoči?

Marec

Zrak je poln slastnega vonja
po sežganem bilju, listju in šepaki.
Z juga ko jagenjčki beli oblaki
najzvestejšo vodijo — vigred.

Mila zelèn je dahnila v slivo
pred kantino, jutri se bodo vsi cveti odprli,
v soncu bodo zimski spomini umrli,
hvalnico drobne sinice zapele.

Mene zajema opojni srh,
čakam te onemogel v daljavi.
Hočem te za zmerom — in kličem: Ne hodi,
da se ne staliva v srčni svetlobi,
preden dospeva na vrh!